

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **Lesní společnost Stříbro, a. s.**, se sídlem Plzeňská 250, 349 11 Stříbro, zastoupené Mgr. Liborem Kaslem LL.M., advokátem se sídlem Wenzigova 2, 303 10 Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1. P. R. a 2. E. R., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2006, č. j. ŽP/2013/06, o určení pozemků k plnění funkcí lesa, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 4. 2008, č. j. 30 Ca 40/2006 - 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 25. 11. 2005, č. j. ŽP/5757/05, stanovil Magistrát města Plzně k žádosti žalobkyně, že pozemky p. č. 1723/4, 1724/3, 1725/3, 1727/2, 1728/6, 1730/8 a 1763/2 v k. ú. Bolevec, které jsou zapsány na listu vlastnictví č. 2368, jsou ve smyslu § 3 odst. 3 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), pozemky určenými k plnění funkce lesa.

Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný dne 3. 3. 2006 a rozhodnutí vydané v I. stupni potvrdil.

Žalobu, již žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného, odmítl Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 23. 4. 2008. Rozhodnutí o tom, že konkrétní pozemky jsou pozemky určenými k plnění funkce lesa, není podle něj rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., jímž by se zakládala, měnila, rušila nebo závazně určovala subjektivní práva či povinnosti žalobkyně. Takové rozhodnutí je proto vyloučeno ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s.

V kasační stížnosti podané proti tomuto usnesení žalobkyně namítla, že označení pozemků za pozemky určené k plnění funkcí lesa je zcela zásadní pro možnost dispozice s nimi (poukázala na dispoziční omezení vlastníka - jak obecně, tak podle devizového zákona, a na povinnosti tížící vlastníky pozemků určených k plnění funkcí lesa) a dotýká se konkrétních subjektivních práv a povinností vlastníka; o tom ostatně svědčí i argumentace samotných rozhodnutí správních orgánů v této věci. Správní orgán může rozhodnout ve smyslu § 3 odst. 3 lesního zákona jen tehdy, pokud jsou splněny podmínky stanovené v zákoně; rozhodnutí není jen výsledkem jeho správního uvážení. Nemohl-li by se vlastník pozemku domáhat ochrany v případě, kdy správní orgán rozhodl v rozporu s těmito podmínkami - tedy kdy označil pozemky za pozemky určené k plnění funkcí lesa, ačkoli pozemky již nesplňují potřebné předpoklady - znamenalo by to popření ústavně zaručeného práva vlastníka na soudní ochranu. Dovedla-li by žalobkyně závěry krajského soudu *ad absurdum*, mohl by příslušný správní orgán zamezit výstavbě na pozemku či jakémukoliv jeho užívání pouhým prohlášením za pozemek určený k plnění funkcí lesa, i pokud by takový pozemek zjevně nesplňoval předpoklady podle § 3 lesního zákona (např. vydlážděný pozemek na náměstí v centru města). Jelikož by vlastník neměl právo na soudní ochranu, byly by všechny správní orgány (včetně stavebních a katastrálních úřadů) nuceny toto rozhodnutí respektovat.

Žalobkyně proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti označil kasační stížnost za nedůvodnou a navrhl, aby byla zamítnuta.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 3 odst. 3 lesního zákona rozhoduje orgán státní správy lesů v pochybnostech o tom, zda konkrétní pozemky jsou pozemky určenými k plnění funkcí lesa. Žalobkyně je přesvědčena, že toto rozhodnutí zasahuje do jejích práv a povinností ve smyslu § 65 s. ř. s.; zdejší soud však její přesvědčení nesdílí.

K argumentu žalobkyně o porušení jejího práva na soudní ochranu je třeba uvést, že kompetenční výluka, upravená v § 70 s. ř. s., je legální výjimkou z obecně zaručeného práva na přezkum zákonitosti rozhodnutí orgánu veřejné správy; ostatně čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod zaručuje toto právo jen pro případy, že zákon nestanoví jinak. Z pravomoci soudu nesmí být vyloučeno pouze přezkoumávání rozhodnutí

týkajících se základních práv a svobod podle Listiny. Žalobkyně naznačuje, že rozhodnutí žalovaného významně zasahuje do jejího vlastnického práva, neboť ji omezuje v možnostech využívání pozemků a dispozice s nimi; nelze však žalobkyni přisvědčit v tom, že by ono omezení plynoucí z povahy pozemku souviselo s rozhodnutím žalovaného.

U pozemků, o něž ve věci jde, je jako druh pozemku v katastru nemovitostí vyznačen „*lesní pozemek*“. Tento údaj se ale v katastru nemovitostí neocitl až v návaznosti na rozhodnutí žalovaného podle § 3 odst. 3 zákona o lesích, nýbrž zde byl již dříve. Již před vydáním tohoto rozhodnutí byla tedy žalobkyně omezena v nakládání s pozemkem způsobem, který pramení z lesního charakteru tohoto pozemku, a deklaratorní rozhodnutí žalovaného na tom nic nezměnilo. Žalobkyně chtěla patrně podáním žádosti o rozhodnutí podle § 3 odst. 3 zákona o lesích dosáhnout jakési „legalizace“ faktického stavu a možná i budoucích záměrů (sama v kasační stížnosti poukazuje na to, že je teď omezena jak v možnosti výstavby, tak v možnosti jiného nakládání s pozemkem). Jde-li však o záměry neslučitelné s plněním funkcí lesa, nelze k tomuto cíli u lesních pozemků (kteréto označení plyne z katastru nemovitostí) dospět jinak než odnětím pozemků plnění funkcí lesa podle § 16 lesního zákona. Na věci nic nemění závěry civilních soudů (žalobkyně je cituje v žalobě, a kopie příslušného rozsudku je založena ve správním spisu) o tom, že komunikace vystavěná v roce 1976 na předmětných pozemcích je účelovou komunikací „*Účelová komunikace*“ (§ 7 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích) a „*lesní cesta*“ [§ 2 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 433/2001 Sb., kterou se stanoví technické požadavky pro stavby pro plnění funkcí lesa] jsou totiž pojmy odlišných kategorií, které se navzájem nijak nevylučují, a jejich překrývání je možné.

Absurdní argument žalobkyně o prohlášení vydlážděného náměstí v centru města za pozemek určený k plnění funkcí lesa není na místě. Správní orgány jsou jistě omylné, a jejich případné nesprávné rozhodování většinou představuje pro účastníky komplikace; je však jen na účastnících, zda tváří v tvář komplikacím rezignují, nebo zda se budou svého práva domáhat v okamžiku, kdy jim flagrantně nezákonný akt správního orgánu zkříží plány. Taková situace ale nenastává v okamžiku, kdy nabude právní moci rozhodnutí o tom, že daný pozemek je pozemkem určeným k plnění funkce lesa, nýbrž až tehdy, když by např. stavební úřad s poukazem na toto deklaratorní rozhodnutí odmítl na onom hypotetickém náměstí povolit stavební úpravy, nebo když by orgán správy lesů uložil obci, v jejímž středu se pozemek nachází, pokutu za to, že ve vztahu k náměstí neplní povinnosti podle lesního zákona. Zejména by k něčemu takovému ale nedošlo proto, že náměstí není vedeno v katastru nemovitostí jako lesní pozemek, nikdy funkcím lesa nesloužilo, a nebyl by tedy důvod se vůbec zabývat jeho charakterem ve smyslu § 3 odst. 3 zákona o lesích.

Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2008

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu